

PIETER SCHEURWATER

DOOR
HET OOG
VAN EEN
NAALD

EEN PELGRIMSREIS NAAR ECHTE VRIJHEID

LEESFRAGMENT

PIETER SCHEURWATER

DOOR
HET OOG
VAN EEN
NAALD

EEN PELGRIMSREIS NAAR ECHTE VRIJHEID

Door het oog van een naald

© 2024, Pieter Scheurwater

Uitgave: Juli 2024

Oorspronkelijke titel: *Through the Eye of a Needle*

Published by: AuthorHouse UK Publishing, 2023

Vertaling: Theo Veldhuis – Triple Boeken

Omslagontwerp en binnenwerk: Jonathan Reining – Jore ontwerp

Voor de citaten uit de Bijbel is gebruik gemaakt van de
Herziene Statenvertaling (HSV), tenzij anders aangegeven.

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

ISBN 9789083439419

NUR 402

Alle rechten voorbehouden.

Hoewel dit een waargebeurd verhaal is en de gebeurtenissen zijn opgeschreven
zoals de auteur zich herinnert, zijn plaatsen en namen veranderd om de privacy
van betrokkenen te garanderen.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

*Ik draag dit boek op aan mijn geliefde moeder,
Elisabeth Scheurwater-Kuiper en aan haar vader
Pieter Kuiper, die een rolmodel voor haar was
en naar wie ik ben vernoemd. Hij overleed toen
mijn moeder zwanger was van mij.*

INHOUDSOPGAVE

Dankwoord 9

Inleiding 11

1. Een nederige schuur 15
2. Eenzaam maar niet alleen 21
3. Geschud als tarwe 28
4. De weg naar Damascus 33
5. Een sprong in geloof 36
6. Hij zal je in alle waarheid leiden 41
7. Nieuwe horizonnen 53
8. Als God nee zegt 57
9. Wandelen rondom engelen 70
10. Tot de einden van de aarde 82
11. De overtuigende verandering 90
12. Zwevend over onbekend gebied 97
13. Medewerkers met God 114
14. Het land van het onverwachte 124
15. Gods trouw blijft bestaan 129
16. Mensen plannen, de Heer bepaalt 135
17. Reis naar het land van de *Never Never* 144
18. Waar de Golf van Carpentaria en de Arafurazee
elkaar treffen 151

19. De eeuwige armen 158
20. Als een boom geplant aan waterstromen 165
21. Gedragen op arendsvleugels 170
22. De uitdaging van verandering 175
23. Door het oog van een naald 179
24. De heilige stad 185
25. Perspectief op verandering 191
26. Hulpverlening 196
27. De last delen 199
28. De schuilplaats 204
29. Rijkelijk voorzien in alle nood 213
30. Het weerzien 221

DANKWOORD

Jarenlang had ik het verlangen om mijn levensreis op papier te zetten, maar het was een taak waar ik als een berg tegenop zag. Ik droomde dat er op een dag een bijzonder iemand op mijn weg zou komen met de bekwaamheid en interesse om dit project samen met mij op te pakken. Hoewel ik deze persoon nooit ben tegengekomen, merkte ik – toen ik begon te schrijven – dat God, met wie ik mijn levensreis samen heb gemaakt, er op het juiste moment voor me was.

In de eerste plaats wil ik God danken – de bron die nooit opdroogt – voor Zijn hulp bij het schrijven van dit boek. Door Zijn voorziening gaf Hij me de kans en het voorrecht om veel mensen van over de hele wereld te ontmoeten en hun leven te delen. Of die relaties nu lang of kort waren, of zelfs maar een ogenblik, ze inspireerden me om erover te schrijven en ze werden deel van dit verhaal.

De volgende mensen wil ik specifiek bedanken:

Mijn ouders en mijn enige zus, Dineke de Heer-Scheurwater, met wie ik opgroeide.

De drie belangrijkste mensen in mijn leven, de 3 J's: Jennifer, die al vijftientig jaar mijn liefdevolle en zorgzame vrouw en beste vriendin is, en mijn twee zoons Jireh en Jeremy, op wie ik zo trots ben.

Mijn achternichte Annie en haar helaas overleden echtgenoot Aad, die voor me hebben gezorgd toen ik voor het eerst in Nieuw-Zeeland kwam en me tijdens mijn zakelijke ondernemingen hebben ondersteund.

De familie Auld in Auckland, Nieuw-Zeeland, die me in hun gezin hebben opgenomen en me verder op de weg van de Heer hebben ondersteund.

Mijn goede vriend Kees Doornhein, die me – indirect en zonder dat hij er zich van bewust was – aanmoedigde om nu eindelijk mijn levensverhaal op te schrijven.

Voorganger Jacob Korf die, zonder dat hij wist dat ik dit boek schreef, zorgde voor een sleutel tot een belangrijke uitspraak op een kritiek moment in het schrijfproces.

Mijn nicht Rina van Es, die maar vier maanden ouder is dan ik. Ze was de eerste die mijn ruwe manuscript las en van waardevolle feedback voorzag.

Bijzondere dank en erkenning gaat uit naar een belangrijke persoon die God op mijn weg bracht om me te helpen met mijn onderneming – mijn redacteur Judy Hagey. Ik ben zo dankbaar dat zij mijn beperkte schrijven met veel geduld, respect en precisie heeft weten te bewerken tot een prettig leesbaar boek. Haar vriendelijke maar directe benadering, haar opmerkingen en correcties, waardeerde ik destijds niet altijd, maar ze waren zo waardevol. Het is te danken aan haar talent dat mijn manuscript zich ontwikkelde tot het boek dat ik voor ogen had toen ik eraan begon.

De eerste contacten met mijn uitgever, AuthorHouse UK Publishing, waren positief. Hun e-mails en telefoontjes zorgden ervoor dat ik me deel voelde van het uitgeefteam. Dat bood me veel vertrouwen.

Theo Veldhuis van Triple boeken, die niet alleen de Engelse versie van dit boek zorgvuldig heeft vertaald in het Nederlands, maar ook de uitgever is van de Nederlandse editie. Zijn input heeft dit werk verder verrijkt.

Gaither Music (Homecoming) van Bill en Gloria Gaither, de vele huidige christelijke muzikanten en hen die al tot heerlijkheid zijn bevorderd, verdienen speciale erkenning. Altijd, vooral in tijden dat niemand achter me stond en ik geen eigen gemeente had, maar ook tijdens het schrijven, zijn ze een fantastische bron van zegen, vreugde, bemoediging en inspiratie voor mij geweest. Ze zijn zo'n deel van mijn leven geworden dat ik ze beschouw als mijn christelijke familieleden.

INLEIDING

In de loop van de jaren heb ik mijn levensverhaal en mijn getuigenis als christen vaak met mensen gedeeld. Sommigen van hen vonden dat ik er goed aan zou doen om mijn verhaal op te schrijven. Er is echter één aspect van mijn verhaal dat ik nog aan niemand had verteld aangezien dat een geheim was tussen God en mij – een geheim dat ik met me mee wilde nemen in mijn graf. Niemand zou het ooit te weten komen.

Toch liet het advies om mijn verhaal op te schrijven me niet los. Hoewel ik geen idee had hoe ik dat ooit voor elkaar moest krijgen, begon ik tijdens de eerste lockdown van de coronapandemie met Gods hulp te schrijven. Omdat het niet alleen mijn verhaal is, maar ons verhaal – mijn reis met God – voelde ik me gedwongen om mijn geheim te openbaren zodat het deel uit zou gaan maken van dit boek. Maar het moest niet het hoofdthema worden.

Ik ben geboren en getogen in een Nederlands gezin. We waren toegewijde leden van een typisch Nederlandse hypercalvinistische kerk, waarin de leer van de uitverkiezing centraal stond. Deze theologie veronderstelt dat slechts een selecte groep gelovigen wordt gered, aangezien zij zijn uitverkoren om naar de hemel te gaan. Alle andere mensen zijn helaas bestemd voor de hel. In elk geval is dat in de eenvoudigste vorm hoe ik de leer van onze kerk begreep toen ik opgroeide.

Toen ik in mijn latere tienerjaren een soort ‘Damascuservaring’ meemaakte, wijdde ik mijn leven onvoorwaardelijk aan God, ongeacht waar ik al dan niet voor zou zijn ‘uitverkoren’. Mijn toewijding aan Hem was onvoorwaardelijk, net zoals Gods liefde en toewijding aan mij onvoorwaardelijk zijn.

Kort na deze belangrijke en levensveranderende gebeurtenis liet ik Nederland achter me. In de veertig jaren die volgden, maakte ik een opmerkelijke geloofsreis. Ik leerde van alles en kreeg allerlei waarheden geopenbaard op mijn reis naar de andere kant van de wereld, met Hem als de Heer van mijn leven.

Mijn eerste bestemming was Nieuw-Zeeland, waar ik zeven jaar lang woonde en werkte. God nam me daar mee op een verbazingwekkende ‘Emmaüs-reis’ waarin Hij me de waarheid van Zijn Woord op een hele nieuwe en levende manier duidelijk maakte. In de jaren die volgden, leefde en werkte ik in verschillende gebieden in Azië en Oceanië. Zeventien jaar lang werkte ik voor de *Mission Aviation Fellowship* (MAF) in Papoea Nieuw Guinea en Arnhemland, een streek in het noorden van Australië.

Al op jonge leeftijd realiseerde ik me dat ik homoseksueel ben. Ik deed mijn uiterste best die gevoelens te onderdrukken en mijn geaardheid te negeren. Als een leerling van de Bijbel vond ik geen ruimte om mijn seksuele geaardheid uit te leven.

Als jonge dertiger besloot ik in het huwelijk te treden in de vaste overtuiging dat – ondanks mijn geheim – God me in staat zou stellen dit huwelijk te eren. Mijn vrouw en ik werden gezegend met twee zoons.

Toen we het zendingsveld achter ons lieten en ons settelden in een van de voorsteden in Australië – iets waarvan ik wist dat ik het een uitdaging zou vinden – werd ik geconfronteerd met mijn geheim. Ik had lange tijd gedacht dat ik over mijn geaardheid heen was gegroeid, maar nu begon ik opeens te worstelen met het feit dat ik me voordeed als iemand anders; iemand die ik niet was. De persoonlijkheid en het karakter van een mens zijn nauw verweven met zijn of haar geaardheid. Ik kon niet langer doen alsof. Ik moest mezelf gaan zijn, de persoon zoals God me had gemaakt. Onvolmaakt van mezelf maar vervolmaakt in Christus.

Deze confrontatie met mezelf op latere leeftijd bracht me naar Londen. Ik ging op zoek naar een oplossing en schakelde professionele hulp in. Ondanks het intense terugkijken op het verleden, de introspectie in mezelf en het wachten op wat God me zou laten weten, bestond de enige hulp die ik daadwerkelijk kreeg uit de overtuiging dat God wilde dat ik bevrijd zou worden uit de kooi waarin ik zat opgesloten. Hoe ik dit voor elkaar moest krijgen, bleef een uitdagende en ingewikkelde kwestie.

Ondanks het enorme hartzeer en de echtscheiding, bleven we als gezin aan elkaar verbonden in Christus, omdat we aan elkaar gebonden waren met een drievoudig snoer dat niet snel verbroken kon worden (zie Prediker 4:12).

Aan het einde van onze reis realiseerde ik me dat God me had gedragen en behoed. Ik kan me goed vereenzelvigen met de woorden uit Deuteronomium 8:4: ‘De kleren die u droeg zijn niet versleten en uw voet raakte niet opgezwollen in deze veertig jaar.’

Het doel van dit boek is niet om een bepaald kerkgenootschap of een leerstelling te promoten. Ik ben geen homoactivist en steun dit activisme ook niet. Mijn doel met dit boek is te getuigen van Gods onvoorstelbare liefde, trouw en zorg. Zijn belofte dat als we zoeken, we zullen vinden, blijft onwankelbaar staan. Ik probeer slechts onze reis te beschrijven zoals die heeft plaatsgevonden op Gods timing, door Zijn genade en in het licht van Zijn Woord. In dat proces heb ik zo goed mogelijk mijn best gedaan op basis van wat ik op dat moment wist, omdat dat alles is wat God van ons vraagt.

1. EEN NEDERIGE SCHUUR

De zon schitterde op de smalle waterwegen en kanalen. Ondanks de kou was het een perfecte dag om te schaatsen, voor mij het paradijs op aarde. Het was zaterdag, mijn enige vrije dag in de week, en ik had de hele dag om op het ijs te zijn. Van maandag tot en met vrijdag zat ik op school en op de heilige rustdag – morgen – zou ik alleen maar kunnen toekijken hoe anderen achtjes draaiden of schaatswedstrijden reden op de ijsvloer. Het weerbericht voorspelde dooi en dan zou het ijs onbetrouwbaar worden en wellicht helemaal smelten.

De kerkklok luidde één keer. Ik herinnerde me dat hij drie keer had geslagen. Was dat al een half uur geleden? Ik klemde mijn kaken op elkaar en reed naar de smalle kreek die naar ons huis leidde. Ik had nog maar een half uur om me te verkleden en voor te bereiden om op tijd bij de catechisatie in de kerk te zijn. Ik was op het ijs de tijd vergeten en ik was me er ook van bewust dat ik de les die ik uit de Heidelbergse Catechismus moest gaan opzeggen onvoldoende had geleerd. Het idee om voor dominee Van de Breevaart te staan en stotterend naar woorden te zoeken, vulde me met paniek. Het ijs deed er niet meer toe. Ik sprintte naar huis met andere stressvolle zaken aan mijn hoofd.

* * *

In 1953 zag ik het levenslicht in een klein dorp tussen de steden Rotterdam en Dordrecht. Oudere mensen herinneren zich dat jaar van de watersnoodramp die – twee maanden voor mijn geboorte – 2.551 mensen verzwolg. De storm die de Noordzee opzweepte, eiste niet alleen in Nederland levens, maar ook in België, Engeland en Schotland. Mijn zwangere moeder werd naar een hoger gelegen plek geëvacueerd

en bracht die angstige nacht door bij een ver familielid, totdat het gevaar was geweken.

Hendrik-Ido-Ambacht was van oudsher bekend om haar tuinbouw en de slooprijen langs de Noord-rivier. Grote schepen van over de hele wereld kwamen hier om met pensioen te gaan en gedemonteerd te worden. Intussen is de meeste tuinbouw omgebouwd tot woongebied en zijn de slooprijen verhuisd naar landen als Pakistan, India en andere Aziatische landen met lagere lonen en waar men zich minder druk maakte om de ernstige vervuiling die ermee gepaard ging, daar waar in Nederland steeds strengere wetten voor golden.

Mijn vader was samen met een van zijn oudere broers eigenaar en arbeider in een tuinbouwbedrijf. In de lente- en zomermaanden maakte hij lange dagen, waardoor er weinig tijd overbleef voor mij en mijn oudere zus. Mijn moeder wijdde zoveel mogelijk tijd aan Dineke en mij. Of het aan de vele uren lag die mijn moeder bij ons was of de overeenkomsten in ons karakter, weet ik niet, maar ik ben altijd veel closer geweest met mijn moeder dan met mijn vader. Ik verbaas me vaak over de gelijkenissen tussen mijn moeders karakter en dat van mij. Ik zie mezelf duidelijk terug in de vele aspecten van haar leven. Zelfs als kleine jongen voelde ik aan dat ze, ondanks haar avontuurlijke geest, haar positie in het dorp van mijn vader had geaccepteerd.

Mijn ouders voedden mijn zus en mij op in dezelfde christelijke leer waar zij zelf ook mee waren grootgebracht. Hoewel ik als jongvolwassene aan een heel andere geestelijke reis begon dan mijn ouders, bleef mijn moeders onderliggende overgave, liefde en toewijding aan de Heer levensvormend voor mij. Toch zouden onze levens er heel anders uit gaan zien.

Zowel mijn grootouders als ouders waren toegewijde leden van de Vrije Oud Gereformeerde Gemeente in Nederland. Het dominante kenmerk van dit rigide fundamentalistisch kerkverband is het dogma over de uitverkiezing (predestinatie) en hun reactie op andere zienswijzen hierop. Deze variant van hypercalvinisme vind je eigenlijk alleen

maar in Nederland en in veel mindere mate in Schotland, Zuid-Afrika en de Verenigde Staten, waar Nederlandse immigranten soortgelijke kerken hebben gesticht.

Mijn opa van vaderskant was in dit kerkverband geboren. Maar zijn vader, mijn overgrootvader, was opgegroeid in de Nederlandse Hervormde Kerk, die was gelieerd aan de Nederlandse Staat. Hij had zich afgekeerd van de hervormde kerk en was een van de oprichters van de Oud Gereformeerde Gemeente van Hendrik-Ido-Ambacht. In de eerste jaren had de gemeenschap geen eigen kerkgebouw; ze kwamen 's zondags samen in een schuur die mijn overgrootvader had laten bouwen en er met zijn eigen zuurverdiende geld voor had betaald.

Al snel werden de mensen die er samenkwamen 'de mensen van het schuurtje' genoemd, een stigma dat werd megedragen tot lang nadat er een fatsoenlijk kerkgebouw was neergezet. De gemeenteleden kleedden zich voornamelijk in het zwart, de vrouwen droegen zwarte kousen, wat een volgende spotnaam opleverde – de zwartekousenkerk.

Mijn opa van moederskant, naar wie ik ben vernoemd, kwam uit een andere regio. Hoewel hij ook was opgegroeid in de Nederlandse Hervormde Kerk, meer aan de gereformeerde zijde, was hij de enige in zijn grote familie die zich naar het hypercalvinisme had gekeerd.

Nu ik hier als wat ouder en volwassener mens over nadenk, ben ik ervan overtuigd dat mijn opa en overgrootvader een oprecht verlangen hadden om de Heer op een diepere en betekenisvollere wijze te dienen. In hun zoektocht waren ze terechtgekomen bij een strikte leer, een bepaalde vorm van kerkdiensten en toewijding die dit kerkverband van haar leden eiste, die paste bij hun eigen denkrichting. Vermoedelijk vonden ze het de enige passende vorm die in hun werelden beschikbaar was.

In deze stabiele, beschermde, maar strenge levenssfeer groeiden mijn zus en ik op. De meeste familieleden, de neefjes en nichtjes en vrienden met wie we speelden, en veel van de andere mensen in ons dorp met wie we contact hadden, gingen naar dezelfde kerk als wij. Ook

de lagere school die we bezochten was gesticht door ons kerkverband en er werd strikt vastgehouden aan de leer, de dogma's en de gedrags-eisen ervan. De kerk en de school vormden samen onze levenswijze, ons wereldbeeld.

* * *

Gezien de manier waarop werd gekeken naar wie of wat een gelovige was en hoe iemand werd gered, was angst een belangrijk kenmerk in mijn kindertijd. Die angst werd door veel volwassenen gedeeld. Ze waren eenvoudigweg bang om hun leven te leven omdat ze van mening waren dat ze op geen enkele wijze in staat waren om te leven volgens de eisen die de kerk aan een rechtvaardig leven stelde. Zonder Gods genade was het onmogelijk te voldoen aan Zijn eisen.

De Tien Geboden werden in elke kerkdienst voorgelezen om de gemeente te herinneren aan de hoge standaard die God eiste.

'God is een verterend vuur,' werd de mensen geregeld voorgehouden. Ik herinner me dat ik als jong kind bij mijn moeder op schoot zat en zij me vertelde dat Jezus elk moment terug zou kunnen komen en ons allemaal naar de hel zou sturen waar we voor eeuwig zouden branden. We werden figuurlijk gesproken opgevoed 'boven de vlammen van de hel'.

De calvinistische theologie werd samengevat in de vijf essentiële leerstellingen: totale verdorvenheid, onvoorwaardelijke uitverkiezing, beperkte verzoening, onweerstaanbare genade en de volharding van de heiligen.

In de basis is de onevenwichtige en uit de context getrokken hypercalvinistische leer gegrond op een paar Bijbelteksten, zoals 'Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren' (Mattheüs 22:14). Deze tekst vormt hun begrip van uitverkiezing. Hoewel velen de roep op verlossing horen of er zelfs op reageren, zijn er maar een paar mensen – de uitverkorenen – die deze verlossing ook daadwerkelijk ontvangen, het eeuwig leven krijgen toebedeeld en naar de hemel gaan. Slechts 'de uitver-

korenen' is het gegeven en worden in staat gesteld om écht Gods roep te horen die leidt tot bekering en verlossing. Daarom zijn de meeste mensen, ongeacht wie ze zijn of wat ze al dan niet hebben gedaan, niet uitverkoren en dus voorbestemd om naar de hel te gaan. Niets kan dat veranderen volgens de leden. Ze zeggen: 'Dat is nu eenmaal Gods soevereine wil.'

Deze leer is rechtstreeks in conflict met veel andere Bijbelteksten, zoals 2 Petrus 3:9, waarin we worden verzekerd: 'De Heere vertraagt de belofte niet (zoals sommigen dat als traagheid beschouwen), maar Hij heeft geduld met ons en wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen.'

Hier lezen we dat God in Zijn door liefde gedreven geduld van harte bereid is om meer tijd te creëren zodat meer mensen tot bekering kunnen komen. Dit is Gods plan om meer mensen de kans te geven hun vertrouwen op Christus te stellen en een eeuwige relatie met Hem aan te gaan.

Het is overduidelijk dat we hier zien dat God niet wil dat ook maar iemand verloren gaat! Dat kan alleen maar waar zijn wanneer de verlossing beschikbaar is voor iedereen die daar werkelijk naar verlangt. Mensen hebben dus de vrije keuze om de verlossing te aanvaarden of af te wijzen (bekering of te weigeren zich te bekeren). Deze verlossing wordt door God aangeboden door geloof in Christus.

In Johannes 3:16 staat: 'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.' In deze tekst staat duidelijk 'ieder die in Hem gelooft'. Dat betekent dus dat iedereen een vrije keuze heeft om te geloven of niet te geloven.

De brief 2 Timotheüs moedigt ons aan 'om het Woord van de waarheid recht te snijden'. Het is dus niet de bedoeling dat we een aantal Bijbelteksten uit hun context halen en daar een leerstelling of stuk onderwijs omheen bouwen. Zulk gedrag gaat meestal vergezeld van een stuk trots van mensen die steun zoeken voor een gezichtspunt

waar ze zich prettig bij voelen, hun eigen privé-interpretatie van de Bijbel. Helaas gaat dit sinds het begin van de nieuwtestamentische kerk al geregeld verkeerd.

In deze besloten en moeilijke geestelijke omgeving groeide ik op van kind naar jongvolwassene. Maar op mijn negentiende beleefde ik een wonderbaarlijke gebeurtenis die alles zou veranderen.

2. EENZAAM MAAR NIET ALLEEN

Als mijn wekker me niet had wakker gemaakt, zou de zware storm daar wel voor hebben gezorgd. Regenvlagen sloegen tegen ons huis en de wind deed mijn zolderkamertje schudden. Ons huis was tegen de dijk gebouwd. Zoals zoveel dijken in Nederland fungeerde deze niet alleen als waterkering tegen overstroming, maar ook als verkeersweg. Bovenop de dijk was een weg aangelegd, met een wat lager gelegen parallelweg om de huizen onderaan de dijk te kunnen bereiken.

Je kon via dat parallelweggetje bij ons huis komen. Maar het dak van de zolderkamer waar ik sliep, lag bijna op dezelfde hoogte als het asfalt van het wegdek bovenop de dijk. Ons huis lag, net als de andere huizen die tegen de dijk waren gebouwd, ingeklemd tussen de weg op de dijk en de parallelweg onderaan de dijk. De parallelweg werd hoofdzakelijk gebruikt door fietsers en bestelbusjes. Auto's, bussen en vrachtwagens gebruikten de hoofdweg op de hoger gelegen dijk. Het was zowel het zware verkeer als de storm waardoor ik op mijn zolderkamer door elkaar werd geschud.

Naast ons woonden mijn oom en tante en daar weer naast stond de schuur die mijn overgrootvader had gebouwd voor de eerste generatie leden van de Oud Gereformeerde Gemeente. Intussen was er een echt kerkgebouw in de buurt gebouwd en was de schuur verbouwd tot een woonhuis waar een van zijn andere kleinzoons woonde.

Ik huiverde door de koude februariochtend en het vooruitzicht van een kletsnatte fietstocht. Het was nog donker toen ik mijn regenpak over mijn kleding aantrok om zoveel mogelijk droog te blijven in de storm. Om op school te komen stond me een fietstocht van acht kilometer langs de dijk te wachten, maar dat was ik wel gewend. Deze

morgen probeerde ik zoveel mogelijk de lager geleden weg te nemen, zodat ik wat beschutting van de dijk naast me zou hebben. Toch moest ik de laatste kilometers de bovenloop van de dijk nemen en daarna links afslaan naar de pont. Als het mooi weer was, fietste ik het liefst het hele stuk over de dijk, zodat ik naar de rivier kon kijken en naar de boten die over het water gleden en de werkzaamheden op de sloperijen die zich meer dan twee kilometer langs de oever uitstrekten.

Na de ongebruikelijk onstuimige overtocht met de pont kwam ik in Dordrecht, waar ik nog een eind moest doorfietsen naar mijn bestemming. Uiteindelijk stalde ik mijn fiets tussen honderden andere fietsen in de speciale fietsenkelder onder het schoolgebouw. Kleddernat liep ik naar de kapstokken en stroopte mijn regenpak en winterjas van mijn lijf.

De meeste leerlingen hadden het over de films die ze de vorige avond op televisie hadden bekeken. Ik voelde me een buitenstaander omdat ik nooit aan die gesprekken deel kon nemen. Mensen van onze kerk mochten geen televisie kijken, naar de film gaan of andere ‘wereldse’ activiteiten ontplooiën. Omdat mijn klasgenoten zo’n strikte levensstijl niet zouden begrijpen, ging ik dergelijke gesprekken uit de weg, uit angst dat ik zou worden gepest of er helemaal niet meer bij zou horen.

Na de basisschool in een beschermde omgeving met gelijkgestemden uit dezelfde kerk, was deze openbare school met alleen maar jongens een volkomen vreemde wereld voor me. Ik kon me over het algemeen een stuk beter verhouden tot meisjes dan tot deze klasgenoten. Ondanks dat ik niet was voorbereid op deze wereld, wist ik dat ik het ermee moest doen, dus deed ik dat.

Ondanks de nogal saaie eerste levensjaren, ben ik altijd gek op avontuur geweest en verlangde ik naar opwinding. Mijn dromen en fantasieën waren een tijdje in slaap gesust, maar toen de tijd rijp was, schoten ze wortel en groeiden als kool.

In de zomermaanden had mijn vader het druk met de tuin. In de zomer gingen we nooit op vakantie. Ik herinner me wel één uitje dat

we als gezin maakten in mijn kindertijd. Een buurman haalde mijn vader over om met ons naar dierentuin Blijdorp in Rotterdam te gaan. Deze bijzondere middag ben ik nooit vergeten – niet alleen vanwege het avontuur maar ook omdat het een zeldzaam moment was dat we er met het hele gezin op uit gingen, inclusief mijn vader.

De basisschool waar Dineke en ik met onze neefjes en nichtjes naartoe gingen was gesticht door onze kerk. Ook hier waren de op de Bijbel gebaseerde regels en principes streng. Onze Willem de Zwijgerschool was vernoemd naar Willem van Oranje, de vader des vaderlands, die in 1559 tot stadhouder was benoemd. Hij was de eerste van een lange familielijn uit het Huis van Oranje Nassau, die later uitmondde in het koninklijk huis zoals we dat vandaag de dag in Nederland kennen.

Schoolreisjes werden gezien als werelds vermaak. Het kon niet goed zijn om kinderen te confronteren met wereldse verleidingen en gedrag, en dus waren zulke reisjes onnodig. Zelfs dagtripjes waren uit den boze voor alle klassen. De enige uitzondering was de fietstocht van zo'n vijfenveertig kilometer die de zesde klas jaarlijks maakte naar Slot Loevestein. De leerlingen kwamen 's avonds vaak uitgeput weer thuis, terwijl de leerkracht de kudde kinderen begeleidde op zijn snorfiets.

Hoewel ze keurig en sober leefde, zoals ons geloof vereiste, deelde mijn moeder mijn avontuurlijke aard. Toch accepteerde ze de bepalende normen die onze gesloten cultuur haar oplegde. Toen ze me vele jaren later opzocht in Nieuw-Zeeland genoot ze geweldig van haar eerste vliegreis en dronk ze alle beelden, smaken en geuren gulzig in totdat ze zich bijna schuldig voelde over de 'onbevreesde en zorgeloze' wijze waarop ze genoot van het bezoek.

De meest opwindende dagen uit mijn kindertijd waren meestal de uitstapjes die ik tijdens de zomervakanties met mijn moeder maakte. Ze organiseerde dagtripjes met de boot, bus of trein en nodigde dan ook onze neefjes, nichtjes en vrienden uit – die ook het avontuur van op vakantie gaan moesten missen. Mama deed haar uiterste best om het voor iedereen tot een fantastische dag te maken.

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.

Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Door het oog van een naald • Pieter Scheurwater
ISBN 9789083439419 | Autobiografie | 228 pag. | € 19,95

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK